

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

สรออมตธรรม

ก่อนจ้งหัน

เห็นผู้เฒ่าสารวัตร สารวัตรนี่คือปฏิบัติอยู่วัดนี้ ผู้เฒ่ามาปฏิบัติตามวัดตามวาไปทีนั้นทีนี้ จนกระทั่งที่ว่านี่ละ ไปเห็นนอนอยู่ต้งกกล้วย ฆานอนทำไมทีนี้ มันไปกุฎิไม่ถูก เตี้ยวนั้นนอนอยู่ที่ไหน รู้แต่ว่านอนอยู่ในวัด ขนาดนั้นละหลง ต้องได้มาบอกพาไปกลางวันนะนี่ไม่ใช่กลางคืน นอนอยู่ข้างๆ ต้งกกล้วย ฆานอนอะไรทีนี้ละ ไปกุฎิไม่ถูก หลงกุฎิ

พระเราให้เร่งทางภาวนาให้ตึนะ การภาวนาคือเป็นรากแก้วของพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกขึ้นมาเพราะการภาวนา พระสงฆ์สาวกเป็น สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรานี้เพราะการภาวนา การภาวนาสติเป็นสำคัญเคยย้าแล้วย้าเล่า สติเป็นสำคัญในความเพียรภายใน กระจายออกไปข้างนอกสติจำต้องใช้ตลอดเวลา สติเป็นสำคัญ ความระลึกตัวอยู่ไม่ค้อยผิดพลาดคนเรา ถ้าความรู้นี้กระจายออกไปข้างนอก ความรู้ตัวนี้หายไปผิดพลาดได้ ถ้าความรู้โดยเฉพาะๆ อยู่ในนี้รับผิดชอบอยู่ภายในตัว แล้วไม่ค้อยผิดพลาด

ให้ภวานากัน ข้างในต้งหน้าต้งตาภวานานะ อย่ามาแก้งๆ ก้างๆ อยู่เฉยๆ ใช้ไม่ได้นะ ส่วนมากข้างในนี้มันจะมาแก้งๆ ก้างๆ อยู่ข้างใน เพราะมันคั่นยากดูยากไม่เหมือนภายนอก มันหลบมันซ่อนอยู่พวกโจรพวกมาร พวกเปรตพวกผีอยู่ในครัวเยอะนะ อยู่ข้างนอกมันคั่นได้เห็นได้ง่าย ข้างในไม่ได้เห็นง่าย ๆ มันทำความเลอะเทอะอยู่ในวัดในวา ธรรมเป็นของสำคัญมาก ใครไม่มีธรรมในใจคนนั้นเป็นสัตว์ๆ จะเป็นพระเป็นอะไรจนกระทั่งขึ้นเป็นสมเด็จพระเจ้าสมเด็จอะไรก็ตามเถอะ ถ้าไม่มีธรรมในใจเป็นกิเลสพอกหัวไปหมดด้วยกัน

เรื่องกิเลสขึ้นเร็วนี้ะ มันอยู่ต่ำๆ แต่มันขึ้นบนหัว หัวพระหัวใจพระ เวลานี้พระเราหัวโล้นๆ สนใจกับธรรมเมื่อไร มันอยู่ในวัดมันหันหน้าออกนอกวัดนุ่นนะ นำสงสารประชาชนเขาผู้มีสมบัติผู้ดีมุงอรรณมุงธรรมเขาหันหน้าเข้าวัด ทำบุญทำกุศลศีลทาน แต่พระหัวโล้นๆ เสียเองอยู่ในวัดหันหน้าออกจากวัด มีไหมวัดป่าบ้านตาดนี่นะ มันนำสลดสังเวชนะเวลานี้ จิตใจมันหยาบมากทีเดียว ทีไหนๆ มีแต่กิเลสตีตลาดๆ เขียบหัวพระหัวเณร ไม่มีศีลมีธรรมอยู่ในตัว สติไม่มี ความเพียรไม่มี ทำกิจวัตรต่างๆ นี้เลอะเทอะไปหมด ถ้างไม่มีสติแล้วเลอะเทอะทั้งนั้น ภายนอกภายในไม่สำคัญ สำคัญที่ขาดสติแล้วเลอะไปหมด ต้งใจปฏิบัตินะ

พระเณรนี้ก็มากเข้าๆ ทุกวัน เราก็งี้แก่แล้วปล่อยนะ ไม่อยากเล่นกับอะไรแล้ว เตี้ยวนี้ปล่อยไปเรื่อยๆ แล้วเรื่องเลอะเทอะมันก็จะเข้ามาเวลานั้นละ พอเราปล่อยที่นี้ เรื่องเลอะเทอะมันจะเข้า แล้วก็มาทับหัวอกเราผู้เป็นหัวหน้า ถ้าต่างคนต่างระมัดระวัง รักษา ก็ไม่เป็นไร อยู่ด้วยกันให้มองดูหัวใจเรากับหัวใจผู้อื่นเสมอกันนะ อย่าดูตั้งแต่ หัวใจเรายกขึ้นปากเมฆ ทั้งๆ ที่มันอยู่ในส้วมในถ่าน ไปเหยียบย่ำทำลายผู้อื่น ดูถูกคน นั้นดูถูกคนนี้ ตีฉินนินทาคนนั้นนินทาคนนี้ เจ้าของเหมือนเพชรน้ำหนึ่ง ความจริงมัน มูตรมันอยู่ในหัวใจ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

คนเราถ้ามาปฏิบัติ มองดูอะไรต้องดูหัวใจความเคลื่อนไหวแห่งความคิดของตน เสียก่อน ถ้าไม่ดูความคิดของตนที่มันออกทั้งดีทั้งชั่วออกจากใจนั้นละ ถ้าไม่ดูตรงนี้ เสียก่อนผิดพลาดตลอดเวลา แม้ที่สุดภาวนาก็ไม่ได้เรื่อง ให้พากันดูหัวใจ สติบังคับ คอยดูความผิดถูกชั่วดีจะรู้ได้รวดเร็วถ้าลงสติมีอยู่นั้นแล้ว ถ้าไม่มีสติคิดวันยังค่ำจนเป็น บ้าไปมันก็ไม่มี ความหมายอะไรละ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

วันที่ ๓๑ นี้เป็นวันอะไร (วันวิสาขบูชาครับ) คือวันนั้นเป็นวันตรงกับ พระพุทธเจ้าอยู่หลายวันนะ วันที่ ๓๑ เป็นวันเดือนหกเพ็ญ ตรงกับวันประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน ของพระพุทธเจ้าถึง ๓ วันด้วยกัน ชาวพุทธเราในเมืองไทยนี้เป็นชาว พุทธ เฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยเรา ห่างเหินจากพุทธศาสนามากมาย แล้วใกล้ชิดติด พันกับพินกับไฟคือบาปคือกรรม นรกอเวจี ติดเข้ามาในตัวของเราๆ เพราะพวกนี้พวก เสาะแสวงหาโอกาสตลอดเวลาเหมือนจอกแหน คอยจะปกคลุมน้ำที่ใสสะอาดอยู่ตลอด มา ต้องได้รื้อออกๆ ไม่เช่นนั้นน้ำจะไม่มี ความหมาย จะมีแต่จอกแต่แหนเต็มสระเต็ม บึงไม่เกิดประโยชน์ น้ำที่ใสสะอาดซึ่งควรจะทำประโยชน์แก่ส่วนรวมได้มากมาย กลับ กลายเป็นไม่มีน้ำในบึง มีแต่จอกแต่แหน

อันนี้ในหัวใจเราเป็นสระอมตธรรม มรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ สำหรับท่านผู้ชำระ บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้วเช่นใจพระพุทธเจ้า ใจพระอรหันต์ท่าน นี้เป็นใจที่สว่างามเลิศเลอ ไม่มีอะไรเสมอเหมือน จำ ที่นี้จอกแหนได้แกกีสถัมหมันปกคลุมน้ำในบึงในบ่อนั้น เสีย เลยไม่เกิดประโยชน์ ถ้าชวนไปวัดไปวาเหมือนจะเอาไปฆ่าไปแกง ร้องเสียงแห้งๆ คือจะจูงไปวัดไปวา จูงเข้าห้องพระไหว้พระสวดมนต์ มันไม่ออกไป เหมือนจูงหมาใส่ ฝนมันร้องแห้งๆ พวกลูกศิษย์หลวงตาบัว นับหลวงตาบัวเป็นองค์แรก เป็นอาจารย์ เอกด้วย

เอกยังงิ พาลูกศิษย์ลูกหาร้องแห้งๆ พาทำความเพียรมันไม่ทำมันขี้เกียจ ฟัง เสียงร้องแห้งหงักๆ อยู่ใต้ถุนศาลาวัดป่าบ้านตาด พวกนี้พวกร้องแห้งหงักๆ ไม่

สนใจกับศีลกับธรรม จิตใจยิ่งจัดยิ่งจางลงไปๆ ฟืนไฟเผาไหม้ใกล้ขีดติดพันเข้าไปใน หัวใจตลอด อยู่คนเดียวก็ร้อน อยู่กับเพื่อนกับฝูงก็ระบายความทุกข์ร้อนของตัวเองออกสู่กันฟัง ซึ่งต่างคนต่างก็มีความทุกข์ร้อนด้วยกัน ก็เลยเป็นไฟทั้งกองๆ ในสมาคมต่างๆ ของชาวพุทธเราทั้งหลาย มันเป็นกองฟืนกองไฟไปหมด

ที่นี้อบรมจิตใจให้มีความสว่างาม โอ๊ย ต่างกันมากนะ ใจที่มีธรรมกับใจไม่มีธรรม แหมต่างกันมากจริงๆ คือคาดไม่ถูกเลย ใจที่ร้อนเป็นฟืนเป็นไฟคือใจที่มีแต่กิเลสล้วนๆ ไม่มีธรรมเป็นน้ำดับไฟแทรกอยู่บ้างเลย ร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ ยืนก็ร้อน เดินก็ร้อน นั่งก็ร้อน นอนก็ร้อน แม้ที่สุดเวลาหลับไปก็ฝันไปทางเมืองผีนั่น ไม่ได้ฝันไปทางสวรรค์ชั้นพรหมนะใจที่ร้อน นอนหลับอยู่มันก็เผาด้วยความฝันอันลามกจากเปรตนั้นแหละ ใจดวงนี้จึงควรได้รับการอบรม

พระพุทธเจ้าเป็นพระเจ้าแผ่นดิน เป็นลัทธิัตถราชกุมาร ครองราชสมบัติอยู่ตั้ง ๑๒-๑๓ ปี เสด็จออกทรงผนวช เหมือนเทวดาตกลงจากแดนสวรรค์ลงนรกทั้งเป็นนั่นแหละ เสด็จออกทรงผนวชท่านตัดพระทัยท่านทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านเป็นพระเจ้าแผ่นดิน สมบัติทุกอย่างในขอบเขตชั้นหสิตมาของท่านก็เป็นสมบัติของท่านทั้งนั้น ทำไมท่านจะไม่รักไม่สงวน ต้องรักต้องสงวน นับตั้งแต่พระชายาคือผู้ฟังเป็นฟังตาย พระนางพิมพานั้นละพระชายา เมาติดตัวไปเลย พระราหุล นั้น

ตอนที่ว่าอะไรๆ ดินฟ้าอากาศพร้อมนะ นีละวาสนาบารมีของท่านสูงส่งเต็มที่แล้วเข้ามาช่วยอุดหนุนให้เป็นความสะอาดสบายทุกด้านทุกทาง บริษัทบริวารไพร่ฟ้าประชาชนในสำนักพระราชวังที่ซบกล่อมบำรุงบำเรอเพื่อพระองค์นั้น วันนั้นกลายเป็นป่าช้าผีดิบไปหมดเลย ซบกล่อมบำรุงบำเรอให้พระองค์ทรงมีความรื่นเริงบันเทิง แต่พอถึงวันนั้นพวกที่ซบกล่อมบำรุงบำเรอ กลายเป็นป่าช้าผีดิบนอนหลับละเมอเพื่อฝันหลับครอกๆ แครกๆ ทิ้งเนื้อทิ้งตัว เหมือนผีกำลังจะตายเสือกคลานอยู่ตามนั้น เวลาเสด็จออกมาดู โถ ทำไมเป็นอย่างนี้

ทุกวันไม่เป็นอย่างนี้เลย แล้วทำไมวันนี้ในพระราชวังซึ่งเป็นสถานที่บำรุงบำเรอของมนุษย์ชั้นสูงก็คือพระองค์เอง ทำไมจึงมากลายเป็นป่าช้าให้เห็นต่อหน้าต่อตาอย่างนี้ละ เกิดความสลดสังเวช คือพวกนั้นนอนหลับนอนฝัน ละเมอเพื่อไปต่างๆ นานา ทิ้งเนื้อทิ้งตัวหลับครอกๆ แครกๆ เป็นธรรมชาติสอนพระองค์เสียทั้งหมดเลย เริ่มต้นมาตั้งแต่เสด็จไปเยี่ยมพระนคร วันหนึ่งเจออันหนึ่งๆ ถึง ๔-๕ สมณะ เพศสมณะเป็นเพศที่สงบ เอา อันนี้เข้ามาสู่พระทัยครุ่นคิด

ที่นี้เวลาจะออกนี้ ดินฟ้าอากาศวาสนาพระองค์อำนวยเต็มที่แล้ว มองดูอะไรไม่น่าดูเลย เหมือนป่าช้าผีดิบ เราก็อยู่ในท่ามกลางป่าช้าผีดิบทนอยู่ได้ยังไง เสด็จออกเลย

มีนายฉันท์แล้วก็ม้าทรงพระองค์ เสด็จออกไปเลย ประตูเปิดอ้าไปหมด เทวดาช่วยทุก
อย่าง เสด็จออกจากพระราชวัง เหมือนเทวดาตกจากสวรรค์ลงสู่คนรัก เพราะออกจาก
พระราชวังซึ่งเป็นเหมือนกับสวรรค์ชั้นพรหมเข้าสู่แดนนรก คือเข้าสู่ที่บำเพ็ญเพียร
พระองค์อยู่ถึง ๖ ปี สลบถึงสามครั้ง ถ้าไม่ฟื้นต้องตาย นั่นละความเพียรของ
พระพุทธเจ้า เวลาถึงกาลแล้วยังไงก็รอไม่ได้

เวลาจะเสด็จออกทรงผนวชแล้วก็คิดถึงพระราชโอรส ราชกุมาร อยู่ในหัวอกแม่นั้น
แหละ จะไปชมพระราชกุมารก็กลัวแม่มันตื่น ถ้าแม่ตื่นมันก็พันคอเลยไปไม่ได้ เลยตัดสินใจ
พระทัยไม่ไปเยี่ยมพระราชโอรสในหัวอกแม่ ตัดสินขาดสะบั้นไปเลย ก็ยังเหลือตั้งแต่
ร่างพระสรีระเท่านั้น หัวใจดับปอดขาดสะบั้นไปหมดเลยเวลานั้น ตัดพระทัยอย่าง
รุนแรงทีเดียว จึงเสด็จออกทรงผนวช นั่นละเป็นยังไงทุกข์โศกของพวกเรา
ทั้งหลาย เรายังมาอยู่สบายๆ อย่างนี้ มันขัดกันมากน้อยเพียงไรเอาไปเทียบดูในหัวใจ
เราเอง

ที่นี้เวลาออกทรงผนวชแล้วต้องปฏิบัติหลายด้านหลายทาง เพราะทางไม่เคย
เดิน งานไม่เคยทำ ผิดถูกชั่วดีก็สุมเตกกันไปอย่างนั้น ถึงขนาดสลบสามหน จึงทรง
ระลึกได้ในเวลาทรงพระเยาว์ พระราชบิดาพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ไปประทับอยู่ที่ร่ม
หว่าใหญ่ เจริญอานาปานสติเกิดความสว่างไสวเป็นแดนอัศจรรย์ขึ้นมาในร่มหว่าใหญ่
ต้นนั้น นั่นละเวลาทรงบำเพ็ญไปเต็มเหนี่ยวจนสลบไสลแล้ว จึงย้อนกลับไประลึกถึงอา
นาปานสติ แล้วจะเอาอันนั้นมาเป็นอารมณ์ แล้วก็เอาต้นโพธิ์ที่ตรัสรู้ นั่นละเป็นสถานที่
เกิดที่ตายที่ตรัสรู้ เอาที่นั่นเลย ไม่ลูก นั่งที่นี้เลย เอา ตายก็ตายที่นี้ ตรัสรู้ก็ตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้าขึ้นที่นี้ แล้วตัดสินใจพระทัย โดยยึดเอาอานาปานสติเข้ามาเป็นอารมณ์ทรง
บำเพ็ญ

พอปฐมยามก็บรรลุนิพพานปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ ไม่ทราบ
ว่าภพชาติที่เกิดแก่เจ็บตาย คลุกเคล้าด้วยกองไฟกองไฟคือมหันตทุกข์ทั้งหลาย ทุก
ภพทุกชาติตลอดมาจนถึงปัจจุบัน เรียกว่าปุพเพนิวาส ทรงระลึกชาติย้อนหลัง
จุตูปปาตญาณ อีกในมัชฌิมยาม บรรลุนิพพาน จุตูปปาตญาณ คือเล็งดูสัตว์ทั้งหลายที่
ท่องเที่ยวตายเกิดอยู่เต็มไปหมด ยิ่งมากยิ่งเยี่ยยิ่งกว่าพระองค์เสียเอง นั่น ก็เกิด
ความสลดสังเวชเพิ่มขึ้นอีก อย่างว่าแต่เรามาตายกองตัวเองอยู่ กองกันก็คือกองตัวเอง
นั่นแหละ ชาติต่างๆ มันสับสนปนเป ชาติเปรต ชาติผี ชาตินรกอเวจี ชาติอินทร์ชาติ
พรหมอยู่ในนั้นหมด มารวมอยู่ที่นั่น

มองดูสัตว์ทั้งหลายก็อีกเหมือนกัน เกิดความสลดสังเวช ว่าสาเหตุทั้งสองอย่าง
ทั้งสาเหตุของเราที่เกิดตายกองกัน ตลอดถึงสัตว์ทั้งหลายตายกองกันมานั้นนานสักเท่าไร

หากำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้เลย เป็นเพราะเหตุไร อะไรพาให้เกิดให้ตาย จตุปบาทญาณ พิจารณาย้อนเข้าไปถึงอวิชชาตัวพาให้เกิดให้ตาย นี่เราสรุปความลงมา ก็เลยตรัสรู้ธรรมฝั่งขึ้นมา ถอนอวิชชาขาดสะบั้นลงในพระทัยแล้วตรัสรู้ขึ้นวันเดือน ๖ เพ็ญ นั่นจะได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาในตอนนั้น ตกนรกทั้งเป็นมา ๖ ปี อยู่หอบปราสาทราชมณเฑียร ครองมา ๑๓ ปี แล้วก็มาบำเพ็ญ ๖ ปี ได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เกิดแดนอัศจรรย์ขึ้นภายในพระทัย

แม้เช่นนั้นซึ่งตั้งพระทัยไว้ว่าจะเป็นศาสดาสอนโลกก็ทรงท้อพระทัย เห็นว่าธรรมนี้สุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้เห็นได้แล้ว ก็มีแต่เราคนเดียวรู้ขึ้นมาเป็นแดนอัศจรรย์เกินกว่านิสัยवासนาของสัตว์โลกที่ตายกองกันอยู่ที่นี่ ไม่รู้จะไปที่ไหนต่อที่ไหน เหมือนตกน้ำในมหาสมุทร แล้วจะสอนกันไปได้ยังไง สัตว์โลกตายกองกันอยู่ในน้ำมหาสมุทรจะลากขึ้นฝั่งได้ยังไง ฝั่งมหาสมุทรก็ไม่ทราบอยู่ที่ไหนมองไม่เห็น เห็นแต่สัตว์ตกน้ำอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรนิมิตหมาย จากนั้นแล้วก็พิจารณาอะไรพาให้เกิดให้ตาย ก็คือ อวิชชาปัจจุญา จึงได้ถอนอวิชชาพรัดขึ้นมาตรัสรู้ปั้งขึ้นมาในเดือน ๖ เพ็ญวันนั้น นั่นจะเป็นศาสดาสอนโลก

๖ ปี ทุกข์หรือไม่ทุกข์ ลำบากหรือไม่ลำบากพระพุทธเจ้า เราจะมาล้างมือเปิบเฉยๆ คอยเอาแต่มรรคผลนิพพานเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ข้ามหน้าข้ามตาพระพุทธเจ้าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปมืออย่างเหวอ พระพุทธเจ้าสลบถึงสามหน เราสลบอะไร นอกจากสลบลงเสื่อลงหมอน หมอนขาดหมอนกุดไปเท่านั้นเอง ได้ประโยชน์อะไร เอามาเทียบกันซิเวลามันขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ เอาเรื่องของศาสดาเอกของโลกที่ได้เป็นพระพุทธเจ้า ด้วยการเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างมาเทียบเคียงเข้าไปมันก็ติดตัวเองได้ฝั่งเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ก็เลยตรัสรู้ขึ้นมา พระพุทธเจ้าท่านเป็นอย่างนั้น

เราก็เอาท่านมาเป็นครูสอนเวลามันท้อแท้อ่อนแอ ก็เอาความขยันหมั่นเพียรเอาศาสดาองค์เอกที่พาพ้นทุกข์ด้วยความเพียร เข้ามาจุดลากความขี้เกียจขี้คร้านให้มันออกจากหัวใจ แล้วติดขึ้นไปโดยลำดับจนถึงนิพพานได้ นิพพานมีลัทธิที่จะได้รู้ได้เห็นทุกคนที่สิ้นกิเลสแล้ว เสมอกันหมดเลย เรามีลัทธิคนหนึ่งที่มีความเพียรเต็มที่แล้ว จะถึงนิพพานได้เช่นเดียวกับท่านผู้ถึงแล้วทั้งหลายไม่สงสัย เอามาเทียบอย่างนี้ซิ เวลาเทียบแล้วก็บึกบึนกันไปๆ

เวลามันหนามันหนาจริงๆ นะกิเลส หนาจนกระทั่งถึงนั่งน้ำตาาร่วงอยู่บนภูเขา นี่ละเวลามันหนา ตั้งสติไม่อยู่ๆ เลย จะเป็นจะตายมีแต่เรื่องของกิเลสเหยียบหัว ฟัดกันไปฟัดกันมาสุดท้ายกิเลสหาย เอากิเลสเหยียบแหลกตลอด หมดไม่มีอะไรเหลือ บรรลุธรรมปั้งขึ้นมาถามหาพระพุทธเจ้าหาอะไร ก็ไปนั่งอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้าทุกๆ

พระองค์ สาวกทั้งหลายทุก ๆ พระองค์ ด้วยความบริสุทธิ์สุดส่วนเสมอกันแล้วไปถามหา
พระองค์ทำไม ธรรมข้อนี้ไม่ต้องถามใคร สนุทธิฎิโก ชั้นสุดท้าย ผลของงานได้สุดยอด
แล้ว บรรลุธรรมบั้งขึ้นมาก็เข้าไปอยู่ในท่ามกลางของท่านผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย เสมอหน้า
กันไปหมดเลย

มหาวิมุติมหานิพพานก็เสมอกัน มหาสมมุติก็ตายกองกันแบบเดียวกัน มหา
วิมุติมหานิพพานพ้นจากกองทุกข์ทั้งหลายไปแบบเดียวกัน นี่ทางดำเนินเพื่อความพ้น
ทุกข์ท่านก็ขี้บอกเอาไว้ ทางที่เราจะพาให้โลกจมมันลากอยู่แล้วตลอดเวลา เราก็เอาไป
ประพฤติปฏิบัติ เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตทำอะไรก่อนเอาทำไม ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

จิตใจนี้เป็นของฝึกได้ ถ้าฝึกไม่ได้พระพุทธเจ้าก็เป็นศาสดาสอนโลกไม่ได้
พระองค์ก็เหมือนเรา เราเหมือนท่านแต่ก่อน เวลาชักฟอกเข้าไปทรมานเข้าไปมาก ๆ
เข้าไปก็ค่อยเบาบางไป ๆ สุดท้ายก็ถึงพระนิพพานได้ด้วยการฝึกฝนอบรมตนเอง นี่ก็ให้
พากันฝึกฝนอบรมตนเอง อย่าอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร อยู่ด้วยกันมีหัวใจทุกคน
ให้เทียบดูท่านดูเรา ดูหัวใจเขาดูหัวใจเราให้ดูเสมอกัน อย่ามีน้ำหนักรกว่าเขา ถ้าเรามี
หัวใจมีน้ำหนักรกว่าเขายกขึ้นเป็นน้ำหนักรทั้ง ๆ ที่มันเร็วยิ่งกว่าส้วมกว่าถ่านแล้วมันยิ่ง
เร็วกว่าส้วมกว่าถ่านลงไปอีกนะ

ให้ยกน้ำใจขึ้นเสมอกัน ใจเขาก็มีใจเราก็มี มุ่งหน้ามุ่งตาต่อความพ้นทุกข์
เหมือนกันสำหรับผู้มาปฏิบัติทั้งหลาย แล้วให้ดูหัวใจกัน ให้อุดให้กลั่นให้เก็บความรู้สึก
ด้วยดี อย่าเปาะเปะ ๆ แล้วพูดออกมา ๆ มันกระทบกระเทือนหูผู้อื่น ปากถ้ามันอยู่
เฉย ๆ ก็ไม่เป็นอะไร ใจอยู่เฉยเก็บความรู้สึกไว้ก็ไม่กระทบกระเทือน พอออกจาก
ความรู้สึกมาทางปากทางกิริยามารยาทแล้ว มีการกระทบกระเทือนกันไม่มีสิ้นสุด เกิด
ความทะเลาะเบาะแว้งแตกกระจัดกระจายกันไปทั่ววัดทั่ววา เลยกลายเป็นวัดร้าง มี
ตั้งแต่กิเลสเผาหัวผู้มาปฏิบัติ ดูไม่ได้นะ ต้องปฏิบัติตัวเอง เก็บความรู้สึกให้ดี

อย่านำเรื่อนั้นเรื่อนี้คนนั้นคนนี่มาพูดยิ่งกว่าดูเรื่องของเจ้าของ ให้ดูเรื่องของ
เจ้าของเป็นสำคัญ นี่คือธรรมสอนโลกสอนอย่างนี้ กิเลสสอนพวกเราสอนมีตั้งแต่ให้ยก
โทษกัน ไปที่ไหนคนนั้นไม่ตีคนนี้ไม่ตี เจ้าของเร็วยิ่งกว่าส้วมกว่าถ่านไม่ดู นี่ละมันเร็ว
เพราะเหตุนี้เองพวกเรา ถ้าดูตัวเองแล้วก็ฟิตก็แก้ไขตัดแปลงแล้วมันก็ค่อยดีขึ้น ๆ ต่าง
คนก็อยู่ด้วยกันได้หมด ไม่มีคำว่าใครสูงใครต่ำในโลกนี้ เกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม
ของสัตว์ด้วยกัน เกิดมาเป็นคนแล้วก็ไปตามกรรมของสัตว์ที่ตกแต่งมาแล้ว แล้วจะทำ
อย่างไร ก็มีแต่ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้นไปเท่านั้นเอง แก้ไขตัดแปลง ให้เห็นนอกเห็นใจกัน

การอยู่การกินทุกสิ่งทุกอย่างมองดูพุงเขาพุงเรา ใจเขาใจเราให้เสมอกัน อดบ้าง
อิมบ้างไม่เป็นไรขอให้เอิบอิมด้วยธรรม แจกจ่ายเสมอกันนี่เป็นความพอดี ความ

พอดีนี้มีมากมีน้อยเป็นสุขด้วยกัน ถ้าความไม่พอดีเห็นแก่ตัวเห็นแก่ฟุ้งของตัวแล้วเอาไปทับคนอื่นแล้วเกิดความเดือดร้อน คนนั้นได้มากคนนี้ได้้น้อย คนนั้นไม่ได้กิน คนนี้ได้กิน นั่นละความกระทบกระเทือนของกิเลส กินไม่พอดีไม่พอมันแตกกระจายขึ้นตรงนั้น อยู่ด้วยกันเท่าไรก็แตก หาคความสงบสุขร่มเย็นไม่ได้

ถ้าต่างคนต่างให้อยู่ในความพอดีพอดี อะไรอดอยากขาดแคลนแต่ธรรมในหัวใจอย่าให้ออดอยากขาดแคลน สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ให้ประกอบอยู่ในจิตใจ คนนี้สม่าเสมอ จะอดบ้างอื่บบ้างไม่เป็นไร หัวใจอื่บด้วยธรรมแล้วเสมอหน้ากันไป สบาย พวกกันจำเอานะ เอาเท่านั้นละวันนี้พอ

(พอปฏิบัติไปพิจารณาถึงความตาย ร่างกายก็ตายจมดินไป อุปาทานตัดขาดไป เหลือแต่จิตว่างครึบหลวงตา แล้วเราเดินจงกรมไปเจ็บเท้าแต่มันไม่ขัดกับจิต พอมันไม่ขัดกับจิตมันเป็นเวทนาของกาย พอจิตรู้ว่ามันเป็นเวทนาของกายจิตมันก็ปล่อยกายเลยครึบ ต่อไปผมไม่รู้จะปฏิบัติอย่างไร) มันปล่อยกายมันยังไม่ปล่อยจิต ดูจิตอีกทีหนึ่ง ตัวปล่อยปล่อยมาด้วยเหตุผลกลไอะไร แล้วมันจะปล่อยตัวเองเมื่อไร ปล่อยอะไรก็ตามถ้ายังไม่ปล่อยจิตยังไม่แล้ว ปล่อยเข้ามาๆ เบาเข้ามาๆ พอปล่อยจิตผางแล้วหมดเลย เข้าใจหรือ ปล่อยแต่กาย ไม่ปล่อยจิต ว่างแต่ข้างนอก ไม่ว่างในจิต

เหมือนเราอยู่ในห้อง เข้าไปอยู่ในห้องไปยืนจังก้าขวางห้องก็ว่าตัวอยู่ในห้องว่างๆ แต่คนที่มีความรู้สูงกว่านั้นเขาไปยืนดูมันจะว่างอย่างไรห้อง แยกไปยืนขวางห้องอยากให้ออกว่าแกต้องถอยตัวออกไปห้องจะได้ว่าง พอถอยตัวออกบ้บห้องก็ว่างทันทีเข้าใจไหม ตัวเรานั้นละไปขวางห้อง ห้องเป็นความว่าง ถอนตัวของเราไป มันติดอยู่ที่ตัวไปขวางนั้นละ เจ้าของเข้าใจว่ามันว่างหมด แต่ไม่ได้ดูตัวเองว่าว่างหรือไม่ว่าง เท่านั้นละจะไปแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ